

Sygn. akt II K 1188/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

przy udziale Prokuratora Waldemara Starzaka

oraz oskarżyciela posiłkowego T. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 stycznia 2023 roku oraz 17 marca 2023 roku

sprawy E. D.

syna D. i H. z domu W.

urodzonego (...) w N.

oraz sprawy D. F.

syna M. i F. z domu (...)

urodzonego (...) w N.

oskarżonych o to, że:

w dniu 2 maja 2022r. w N. działając wspólnie używając wobec T. G. przemocy polegającej na uderzaniu pięścią w twarz, przytrzymywaniu od tyłu za ręce, kopnięciu w okolice żeber po lewej stronie, chwyceniu za włosy i uderzeniu głową pokrzywdzonego w karoserię samochodu, a także kierując pod adresem pokrzywdzonego groźby natychmiastowego spowodowania u niego obrażeń ciała skradli na szkodę T. G. znajdujące się w dwóch walizkach narzędzia w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 zł oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 zł oraz pieniądze w łącznej kwocie 500 zł, zaś w wyniku przemocy użytej przez D. F. T. G. doznał obrażeń w postaci stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które naruszyły czynności uszkodzonego narządu jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

zaś w stosunku do D. F. o przestępstwo. z art. 280 § 1 k.k. i art. 157§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje E. D. za winnego tego, że 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności, wspólnie i w porozumieniu z D. F. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż objął rękoma pokrzywdzonego, unieruchamiając go, w celu umożliwienia D. F. uderzenia pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu, która wywołała w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, a następnie dostrzegając jak D. F. kopie i popycha pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu z D. F. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych

wiertel o wartości 2 000 złotych, a także znajdujące się w tym samochodzie pieniądze w kwocie 500 złotych tj. czynu stanowiącego występki z art. 191 § 2 k.k. i za ten występki na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 72 pkt 1 ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa wymierza oskarżonemu E. D. karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na 4 (czteroletni) okres próby;

na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu E. D. 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet grzywny wymierzonej w punkcie III wyroku okres zatrzymania oskarżonego E. D. od dnia 3 maja 2022 roku, godzina 08:35 do dnia 5 maja 2022 roku, godzina 08:16;

na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddaje oskarżonego E. D. w okresie próby pod dozór kuratora;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego E. D. w okresie próby do wykonywania pracy zawodowej lub kontynuowania edukacji;

na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego E. D. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do oskarżyciela posiłkowego T. G. na odległość mniejszą niż 30 (trzydzieści) metrów oraz zakaz kontaktowania się z nim na okres 3 (trzech) lat;

na podstawie art. 63 § 3 k.k. zalicza na poczet środka karnego wymierzonego w punkcie VII wyroku okres stosowania wobec oskarżonego E. D. odpowiadającego rodzajowo środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji połączonego z zakazem kontaktowania się i zbliżania się do oskarżyciela posiłkowego T. G. od dnia 5 maja 2022 roku do dnia 22 marca 2023 roku;

na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego E. D. nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. G. w wysokości 1500 (tysiąca pięciuset) złotych, zastrzegając że świadczenie to jest solidarne z nawiązką orzeczoną wobec D. F. w punkcie XIII wyroku;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego E. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięciuset) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego E. D. od ponoszenia kosztów procesu w pozostałej części;

w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje D. F. za winnego tego, że 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej E. D. wierzytelności działając wspólnie i w porozumieniu z E. D. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż o po objęciu rękoma pokrzywdzonego przez E. D., zadał mu uderzenie pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej współsprawcy wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu, która wywołała w pokrzywdzonym obawę jej spełnienia, a następnie w tym samym celu kopnął i popchnął pokrzywdzonego o słupek boczny jego samochodu, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które naruszyły czynności uszkodzonego narządu jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, po czym wspólnie E. D. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych, a także znajdujące się w tym samochodzie pieniądze w kwocie 500 złotych tj. czynu stanowiącego występki z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 72 pkt 1 ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza oskarżonemu D. F. karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. F. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do oskarżyciela posiłkowego T. G. na odległość mniejszą niż 30 (trzydzieści) metrów oraz zakaz kontaktowania się z nim na okres 3 (trzech) lat;

na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. F. nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. G. w wysokości 2000 (dwóch tysięcy) złotych, zastrzegając że świadczenie to jest solidarne w zakresie kwoty 1500 (tysiąca pięciuset) złotych z nawiązką orzeczoną wobec E. D. w punkcie IX wyroku;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżycielowi posiłkowemu T. G. dowody rzeczowe w postaci bluzy z kapturem, koszulki oraz spodni opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I/549/22/P;

na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. B. kwotę 1239,84 (tysiąca dwustu trzydziestu dziewięciu, 84/100) złotych, w tym podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. F. w toku postępowania jurysdykcyjnego;

na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego D. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego D. F. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1188/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			

Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. F., E. D.	<p>E. D. 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności, wspólnie i w porozumieniu z D. F. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż objął rękoma pokrzywdzonego, unieruchamiając go, w celu umożliwienia D. F. uderzenia pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu, która wywołała w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, a następnie dostrzegając jak D. F. kopie i popycha pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu z D. F. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych, a</p>	

także znajdujące się w tym samochodzie pieniądze w kwocie 500 złotych

D. F. 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej E. D. wierzytelności działając wspólnie i w porozumieniu z E. D. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż o po objęciu rękoma pokrzywdzonego przez E. D., zadał mu uderzenie pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej współsprawcy wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu, która wywołała w pokrzywdzonym obawę jej spełnienia, a następnie w tym samym celu kopnął i popchnął pokrzywdzonego o słupek boczny jego samochodu, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które naruszyły czynności uszkodzonego narządu jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, po czym wspólnie E. D. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki

		B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W styczniu 2022 roku E. D. wraz ze swoim ojcem D. D. (2) pracowali przez okres tygodnia w firmie (...). Praca ta wykonywana była bez stosownej umowy o pracę, a osobą wypełniającym rolę pracodawcy ze strony tej spółki był T. G., który to przeprowadził proces rekrutacji tych pracowników, zlecał im poszczególne czynności, a także nadzorował ich pracę. W trakcie pobytu w B. E. D. z własnych pieniędzy zakupił sprzęt niezbędny do przeprowadzania zleconych mu przez T. G. prac budowlanych. Podobnie oskarżony E. D. używał swojego samochodu do przewozu pozostałych pracowników. Z uwagi na fakt, iż T. G. nie był zadowolony z pracy oskarżonego, a zwłaszcza jego ojca, po powrocie z B. poinformował on tych mężczyzn, iż nie będą mogli kontynuować zatrudnienia w rzeczonyj firmie.</p>	<p>Częściowo zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Potwierdzenia przelewów k. 39 -44</p> <p>Częściowo wyjaśnienia E. D. k. 57 -60, k.70-72,288-290</p> <p>Dokumentacja przedłożona przez E. D. k. 300-310</p>		
Kolejno doszło do nieporozumień pomiędzy T. G., a E. i D. D. (2) w zakresie	częściowo zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327		

<p>rozliczeń finansowych za pracę. T. G. uznawał, iż nie może on wypłacić im pełnej umówionej stawki godzinowej z uwagi na niewłaściwy sposób wykonywania zleconych działań. T. G. finalnie poprzez swoją córkę J. W., wypłacił na konto E. D. kwotę 1150 złotych. Z tak przedstawionym wyliczeniem stanowczo nie zgodził się oskarżony i jego ojciec, którzy uważali, że T. G. jest im winny w dalszym ciągu ponad 1000 złotych. E. D. wskazywał na brak rozliczenia zakupów firmowych czy kosztów użycia jego samochodu, a także konieczność zapłaty całości umówionej pensji. Natomiast T. G. twierdził, że owa wypłata w całości wyczerpuje żądania jego byłych pracowników. E. D. w tym czasie wielokrotnie próbował kontaktować się z T. G. w celu uzyskania reszty należnych mu (w jego mniemaniu) pieniędzy. Niemniej jednak T. G. nie odpowiadał na te próby kontaktu i zablokował oskarżonego.</p>	<p>Wyjaśnienia E. D. k. 57-60, k.70-72,288-290</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p> <p>Potwierdzenia przelewów k. 39 -44</p> <p>Zeznania J. W. k. 69</p>		
<p>W lutym 2022 roku E. D. podjął próbę uzyskania adresu – miejsca zamieszkania T. G. pod pozorem chęci zakupu jego samochodu i w tym celu dzwonił do pozostającego w stałych relacjach z oskarżycielem posiłkowym P. Z., który</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Wyjaśnienia E. D. k. 57-60, k.70-72,288-290</p> <p>Zeznania świadka P. Z. k. 325</p>		

<p>przekazał T. G. o próbie zdobycia tego rodzaju danych.</p>			
<p>Pomimo upływu kilku miesięcy od zakończenia pracy w przedsiębiorstwie zarządzanym przez oskarżyciela posiłkowego E. D. i jego ojciec w dalszym ciągu mieli wyraźny żal do T. G. o niewypłacone im wynagrodzenie za prace. Temat ten mężczyźni podnosili także w trakcie imprez towarzyskich, w których uczestniczyli bracia D. i W. F. (1). W trakcie jednej z takich imprez, która miała miejsce w dniu 2 maja 2022 roku mężczyźni ci wpadli na pomysł, iż pojadą do miejsca zamieszkania T. G. aby odzyskać należne w ich mniemaniu pieniądze. Aby mieć pewność, że zastaną T. G. w miejscu jego zamieszkania W. F. (2) umówił się z oskarżycielem posiłkowym na spotkanie w tym miejscu w celu podjęcia zatrudnienia.</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p>		
<p>Kolejno E. D., D. F., W. F. (2) i D. D. (2) wsiedli do samochodu i pojechali z G. w kierunku N.. Samochód prowadził wówczas E. D., a pozostali mężczyźni znajdowali się wówczas w stanie nietrzeźwości. E. D. w trakcie jazdy wspomniał, iż w przypadku gdy T. G. nie odda dobrowolnie dłużnych im pieniędzy</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p>		

<p>to użyje wobec niego przemocy fizycznej i zabierze znajdujące się w samochodzie przedmioty.</p>			
<p>Niedługo potem około godziny 12 mężczyźni ci dotarli pod sklep (...) położonego niedaleko, zamkniętego osiedla mieszkaniowego, gdzie T. G. umówił się uprzednio z W. F. (1). Gdy E. D. spostrzegł, iż T. G. podjeżdża w rejon szlabanu, E. D., D. F. i W. F. (2) podbiegli do znajdującego się w samochodzie marki S. (...) oskarżyciela posiłkowego. Z uwagi na brak miejsca w tym pojeździe do środka wtargnęli tylko D. F., który usiadł koło kierowcy oraz E. D., który zajął miejsce za T. G..</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Wyjaśnienia E. D. k. 57 -60, k.70-72,288-290</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p> <p>Protokół konfrontacji k. 158-161</p>		
<p>Następnie E. D. złapał od tyłu T. G. i zażądał od niego zwrotu przysługującej mu wierzytelności. Gdy E. D. trzymał T. G., wówczas D. F. zadał mu uderzenie pięścią w twarz. Kolejno napastnicy nakazali odjechanie T. G. w bardziej odosobnione miejsce i po przejechaniu kilkudziesięciu metrów, kontynuowali oni żądania zwrotu należnych D. pieniędzy. Wówczas to napastnicy formułowali wobec oskarżyciela posiłkowego groźby pozbawienia życia, a D. F. przeszukiwał samochód, w</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Częściowo wyjaśnienia E. D. k. 57 -60, k.70-72,288-290</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p> <p>Dokumentacja przedłożona przez T. G. k. 297-299</p> <p>Protokół oględzin pojazdu marki S. (...) wraz z materiałem poglądowym k. 17, k. 83-94</p>		

<p>wyniku czego zabrał ze skrytki kwotę 500 złotych.</p>			
<p>W dalszej kolejności E. D. dostrzegł, iż w bagażniku tego pojazdu znajdują się skrzynki z elektronarzędziami. Wówczas to oskarżony postanowił zabrać owe skrzynki na poczet długu o czym poinformował D. F.. Gdy E. D. wyszedł z auta w celu wyjęcia owych skrzynek, T. G. chciał go powstrzymać wychodząc z samochodu. To zachowanie spotkało się z reakcją D. F., który kopnął w okolice biodra próbującego wstać z miejsca pasażera T. G.. Następnie T. G. ponownie wstał próbując wyjść z samochodu, w reakcji na co D. F. popchnął T. G. o słupek boczny tego pojazdu, uniemożliwiając mu podjęcie skutecznej obrony zabieranych skrzynek. Równolegle E. D. widząc owo popchnięcie wyciągnął skrzynki z bagażnika pojazdu.</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Opinia sądowo – lekarska k. 50</p> <p>Częściowo wyjaśnienia E. D. k. 57 -60, k.70-72,288-290</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p>		
<p>Kolejno D. F. wyrwał z ręki oskarżyciela telefon komórkowy, który położył na dachu pojazdu. Po tym wszystkim D. F. i E. D. udali się wraz z zabranym mieniem w kierunku stojącego na parkingu sklepu (...) samochodu, w którym czekali D. D. (2) i W. F. (2) i oddalili się z miejsca zdarzenia.</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146</p>		

<p>Natomiast T. G. udał się do sklepu (...), gdzie poprosił o umożliwienie poinformowania o tym zajściu policji. Po krótkiej chwili na miejsce zdarzenia przyjechał patrol policji w składzie (...) – Ś., którzy rozpytali pokrzywdzonego o przebieg zdarzenia. Po tym krótkim rozpytaniu T. G. został zabrany przez zespół ratownictwa medycznego do szpitala, gdzie poddano go obdukcji lekarskiej.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p>		
<p>W skrzynkach zabranych przez E. D. i D. F. znajdowały się narzędzia w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 zł oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych.</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Protokół przeszukania posesji pod adresem G. (...) wraz z materiałem poglądowym k. 20-29</p>		
<p>Na skutek inkryminowanego zdarzenia T. G. doznał stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni. Oskarżony prócz tych obrażeń jest osobą schorowaną. T. G. ma wszczepioną endoprotezę, jest poddawany regularnym dializom oraz jest po operacji kręgosłupa, po której ma</p>	<p>Zeznania T. G. k. 2-4, k. 31-33, k.122-123, k.291-294, k. 327</p> <p>Opinia sądowo – lekarska k. 50</p>		

<p>niewiele ponad 150 cm wzrostu.</p>			
<p>E. D. w chwili czynu miał ukończone 18 lat, a w chwili wydania uzasadnianego wyroku lat 19. E. D. jest osobą bezrobotną. Oskarżony ukończył szkołę zawodową i uzyskał zawód mechanika motocyklowego. Aktualnie E. D. pobiera naukę w prywatnym liceum ogólnokształcącym. E. D. pozostaje w poprawnych relacjach z członkami rodziny. Oskarżony pozostaje w związku z partnerskim z Z. O., z którą spędza znaczna część czasu. E. D. jest osobą niekaraną. Poza inkryminowanym zdarzeniem nie był on w żaden sposób notowany przez funkcjonariuszy policji. E. D. nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony w sposób prawidłowy funkcjonuje w środowisku lokalnym, gdzie mieszka wraz rodzicami i siostrą w domu jednorodzinnym położonym G.. Oskarżony jest właścicielem samochodu osobowego marki A. – rocznik produkcji 2001 roku. E. D. nie jest właścicielem żadnego rodzaju nieruchomości.</p>	<p>Wyjaśnienia E. D. k. 57 -60, k.70-72,288-290 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Zeznania J. W. k. 69</p> <p>Karta karna oskarżonego E. D. k. 107</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym E. D. k. 108</p> <p>Notatka o oskarżonym E. D. k. 109</p> <p>Wywiad środowiskowy k. 229-230</p>		
<p>D. F. ma 32 lata. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe.</p>	<p>Karta karna oskarżonego D. F. k. 225-227</p>		

<p>D. F. pozostaje w związku małżeńskim, z którego posiada 3 będących na utrzymaniu małoletnich dzieci. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. D. F. aktualnie przebywa w zakładzie karnym, gdzie odbywa karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej D. F. podejmował pracę dorywcze w sektorze budowlanym, z czego osiągał średni miesięczny dochód w wysokości około 2500 złotych. D. F. jest osobą wielokrotnie karaną w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, wolności, bezpieczeństwu w komunikacji. W trakcie pobytu w zakładzie karnym D. F. pracuje zawodowo i posiada bardzo dobre referencje od swojego pracodawcy.</p>	<p>Zaświadczenie o stanie majątkowym oskarżonego D. F. k. 114</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego D. F. k. 144-146 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Odpisy wyroków oskarżonego D. F. k. 164-177</p> <p>Opinia o oskarżonym D. F. k. 265, k.322</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego E. D.	Oskarżony E. D. od samego początku procesu nie przyznawał się do dokonania rozboju na T. G.. Jednocześnie E. D. w tym postępowaniu kilkakrotnie zdecydował się złożyć obszernie wyjaśnienia. W świetle tych wyjaśnień T. G. w styczniu 2022 roku miał go zatrudnić na czarno przy okazji budowy w B.. Następnie E. D. oświadczył, iż T. G. nie wypłacił mu i ojcu całości należnego wynagrodzenia za pracę. Nadto E. D. oświadczył, iż próbował kontaktować się w tej sprawie z T. G., który jednak unikał kontaktu. Na rozprawie E. D. oświadczył, iż faktycznie w lutym 2022 roku próbował on uzyskać adres miejsca zamieszkania oskarżyciela posiłkowego. Natomiast odnosząc się do inkryminowanego dnia E. D. oświadczył, iż nie planował on tego dnia jechać do T.	

G. w celu uzyskania pieniędzy. E. D. wskazał, iż na osiedlu (...) znalazł się on przypadkowo w drodze powrotnej z miejsca oglądanej pracy. Następnie E. D. przyznał, iż wsiadł do samochodu T. G. wspólnie z D. F.. Co ważne oskarżony przyznał też, iż żądał on T. G. zwrotu przysługującej mu wierzytelności. Kolejno E. D. zaprzeczył aby miał stosować jakąkolwiek przemoc wobec oskarżyciela. Zarazem E. D. wskazał, iż D. F. miał kopnąć T. G., a także popchnąć go o słupek pojazdu. E. D. wskazał również, iż faktycznie wziął z bagażnika samochodu marki s. dwie walizki z elektronarzędziami. Oskarżony zaprzeczył aby stan tych walizek miał chociażby nieco się różnić od stanu ujawnionego w toku przeszukania jego domu. Zarazem oskarżony zaprzeczył jakoby miał on grozić pokrzywdzonemu. E. D. wskazał natomiast, iż to D. F. miał artykułować tego rodzaju groźby. E. D. oświadczył zarazem, iż nie wiedział aby jego kolega wziął 500 złotych ze schowka pojazdu T. G.. Zarazem E. D. wskazywał, iż stosowana przez D. F. przemoc stanowiła jego ekces, nie objęty żadnym porozumieniem. Oskarżony zaznaczał, iż motywem jego działania była chęć odzyskania wynagrodzenia za pracę.

Na rozprawie E. D. szczegółowo przedstawił dlaczego wypłata 1150 złotych przez córkę T. G. J. W. nie wyczerpywała jego i ojca roszczeń. Rzeczone wyjaśnienia jedynie częściowo zasługują na uwzględnienie. Co więcej ich treść wskazuje na chęć zmniejszenia zakresu swojej odpowiedzialności karnej i chęć obciążenia całością winy jego współsprawcy. W tym miejscu należy wskazać, iż brak jest podstaw do podzielenia zapatrywania E. D. jakoby jego wyjazd z G. 2 maja 2022 roku był spowodowany chęcią oglądnięcia miejsca pracy i oskarżony jedynie przypadkowo spotkał się z oskarżycielem posiłkowym. Tutaj należy wskazać, iż wyjaśnienia te nie wytrzymują próby nie tylko z depozycjami innych osobowych źródeł informacji, lecz także zasadami doświadczenia życiowego. W tym aspekcie po pierwsze koniecznym jest zwrócenie uwagi na pierwotne wyjaśnienia złożone przez D. F., kiedy nie miał on możliwości skonfrontowania/ usłyszenia wersji drugiego współsprawcy. Tutaj należy nadmienić, iż D. F. jasno oświadczył, że mężczyźni ci jechali do N., aby odzyskać wiarygodność przysługującą D.. Cel taki D. F. jednoznacznie

wskazywał od początku pierwszego przesłuchania. Ponadto D. F. wskazał, iż E. D. miał świadomość takiego celu wyjazdu, o czym zresztą miały świadczyć cytaty z wypowiedzi E. D. w trakcie podróży do N., kiedy to oskarżony miał mówić, że jak T. G. nie odda pieniędzy to weźmie to co znajdzie w aucie, czy zastosuje przemoc wobec dłużnika. Kolejno D. F. jasno wskazał, iż aby spotkać się tego dnia z T. G. jego brat celowo umówił się z nim na spotkanie w sprawie pracy. E. nie sposób twierdzić, że spotkanie to było przypadkowe. Inną kwestią jest możliwość potraktowania zachowania W. F. (1) jako pomocy do popełnienia tego przestępstwa, co jednak powinno być w gestii oskarżyciela publicznego. Następnie koniecznym jest wskazanie, iż sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest twierdzenie E. D., iż przypadkowo spotkali T. G. gdy ten wjeżdżał na swoje osiedle. W pierwszym miejscu należy nadmienić, że wątpliwe jest aby D. D. (2) chciał oglądać miejsce pracy w weekend majowy, co więcej będąc w stanie istotnej nietrzeźwości. Do tego należy zwrócić uwagę, iż miejsce zamieszkania oskarżyciela nie leży po drodze do G. z okolic (...) plant, a zasłanianie

się rzekomymi korkami w dniu 2 maja około godziny 12 nie zasługuje na uwzględnienie. Stąd też trzeba było ocenić, iż E. D. kłamał wskazując, iż jedynie przypadkowo spotkał T. G., podczas gdy w rzeczywistości przyjechał w to miejsce po to aby odebrać dług. Po drugie nie sposób podzielić zapatrywań E. D. w zakresie jakim bagatelizował swój bezpośredni udział w tym zajściu. W tym zakresie należy odwołać się do jasnych zeznań T. G., który jasno wskazał, iż E. D. od początku współpracował z D. F. w aspekcie stosowanej przemocy. Przypomnieć w tym miejscu należy wskazanie świadka, który mówił o niedźwiedzim uścisku zastosowanym przez E. D. na początku całego zdarzenia. Do tego świadek ten wskazywał również na groźby artykułowane przez E. D. wspólnie z drugim współsprawcą. Dalej należy zwrócić uwagę na pierwsze wyjaśnienia D. F., gdzie osoba ta wskazała, iż także E. D. był agresywny wobec pokrzywdzonego. Do tego koniecznym jest spostrzeżenie, że relacje oskarżonego E. D. w pewnym stopniu ulegały fluktuacji w toku procesu, gdyż dopiero na rozprawie E. D. wskazywał na wcześniej nieznanne fakty. Do tego owe wyjaśnienia

zawierają między sobą istotne różnice w opisie przebiegu owego zdarzenia. W tym miejscu warto naświetlić chociażby negowanie przez E. D. dostrzeżenia na miejscu przemocy stosowanej przez D. F. kiedy na rozprawie głównej E. D. jasno powiedział, iż widział tą przemoc i mimo tego dalej czynił starania odnośnie zaboru walizek z bagażnika tego samochodu. Co więcej należy zaznaczyć, iż przeprowadzona w sprawie konfrontacja doprowadziła do zmiany depozycji ze strony obydwójga oskarżonych, co więcej zmiana ta może świadczyć o tym, iż instytucja konfrontacji w istocie posłużyła oskarżonym jako środek do złożenia spójnych ze sobą wyjaśnień, podczas gdy pierwotne wyjaśnienia D. F. pozostawały w rażącej wręcz sprzeczności z oświadczeniami E. D.. Kolejno wypada zwrócić uwagę na fakt, iż T. G. w przeciwieństwie do pokrzywdzonych w sposób zbieżny opisywał przebieg tego zdarzenia na przestrzeni całego procesu. Wprawdzie również oskarżyciel dopuszczał się pewnych nieścisłości, bagatelizowania swoich zaniedbań niemniej owe wady tej relacji dotyczyły okoliczności pobocznych nie dotyczących wprost przebiegu tego zdarzenia,

a odnoszących się wzajemnych rozliczeń finansowych stron tego procesu. Niemniej jednak zarówno zeznania T. G. jak i wyjaśnienia D. F. pozwalają uznać za wiarygodne te oświadczenia E. D., w których argumentował on, iż jego motywem była chęć odzyskania wierzytelności. Wskazać tu trzeba na uwagę T. G. zawartą na rozprawie głównej, kiedy to świadek wskazał wprost, iż E. D. był nastawiony na odzyskanie pieniędzy. Podobnie już w postępowaniu przygotowawczym oskarżyciel posiłkowy wskazał na istnienie nieporozumień finansowych pomiędzy nimi na kanwie tygodniowego stosunku pracy E. D.. Owe oświadczenia były także potwierdzone przez dokumenty przedłożone przez E. D. na rozprawie głównej. Kolejno wypada stwierdzić, iż także pierwotne wyjaśnienia D. F. wskazywały na jednoznaczny zamiar E. D. nakierowany na odzyskanie przysługującej mu wierzytelności. Tutaj cenny jest chociażby fragment tych depozycji, gdzie D. F. mówi o chęci oskarżonego spieniężenia zawartości tych walizek celem chociażby częściowego odzyskania długu. Równocześnie oskarżony ten opisywał również

rozmowy prowadzone na ten temat z udziałem D. w okresie poprzedzającym inkryminowany czyn. Zarazem w świetle jasnych depozycji T. G., który przedstawił dowód posiadania przez niego w tym dniu kwoty 500 złotych w gotówce, a także fakt jasnego wskazywania przedmiotów skradzionych tego dnia nie zasługują na obdarzenie walorem wiarygodności twierdzenia E. D. w zakresie przedmiotów objętych finalnie zaborem. Tutaj należy jedynie wskazać, iż T. G. od początku nie wyolbrzymiał szkody, jasno już na pierwszym przesłuchaniu podał rodzaj zabranych rzeczy, postępując w tym zakresie metodycznie, co polegało chociażby na zweryfikowaniu miejsca posadowienia 3 z walizek będących w posiadaniu oskarżyciela posiłkowego. Zarazem należało się zgodzić, iż oświadczenia wiedzy E. D. w zakresie przemocy stosowanej przez D. F. znalazły swoje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, który mówił zarówno o kopnięciu, uderzeniu w twarz w samochodzie oraz popchnięciu na słupek boczny tego pojazdu, gdzie stwierdzenia te również znajdowały się w wyjaśnieniach E. D.. Stąd też Sąd Rejonowy jedynie w wyżej przytoczonym zakresie uznał wyjaśnienia

		E. D. jako przydatne do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych.
wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. F..	<p>Podobnie jedynie częściowo wiarygodne okazały się wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. F.. Co prawda D. F. pierwotnie przyznał się do zarzucanego mu czynu jednak złożone przez niego wyjaśnienia przeczą owemu stanowisku procesowemu. Natomiast na rozprawie głównej D. F. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Tutaj należy zaznaczyć, iż D. F. w trakcie swoich pierwszych wyjaśnień wskazał, iż czyn ten był w pełni zaplanowany i wszyscy uczestnicy tego zdarzenia mieli wiedzę odnośnie powodów, dla których jadą do N.. Tutaj D. F. wskazywał na jasne oświadczenia kierowcy E. D., który mówił o chęci nawet siłowego odzyskania swoich pieniędzy. Podobnie o zamiarze i działaniu sprawców z premedytacją świadczą wyjaśnienia D. F. odnośnie uprzedniego umówienia się na spotkanie z oskarżycielem posiłkowym przez W. F. (1). Zaznaczyć należy również, iż oskarżony D. F. nie zanegował też owego faktu w trakcie konfrontacji. Zarazem owa konfrontacja w mimowolny sposób</p>	

posłużyła oskarżonym do złożenia bardziej spójnych wyjaśnień. Kolejno D. F. zaprzeczał aby miał kopnąć T. G. czy uderzyć oskarżyciela posilkowego w samochodzie. D. F. wskazywał natomiast na agresywne usposobienie E. D., który oprócz walizek chciał zabrać także telefon oskarżyciela. Natomiast co istotne D. F. negował zabranie ze schowka tego pojazdu kwoty 500 złotych, wskazując, że faktycznie przeszukiwał ów pojazd ale z tej skrytki zabrał tylko 3 papierosy za zgodą T. G.. W ocenie Sądu Rejonowego również D. F. w sposób intencjonalny bagatelizował swój udział w zdarzeniu, aby przedstawić swoją osobą w jak najkorzystniejszym świetle. Tutaj należało zwrócić uwagę, iż D. F. negował uderzenie pokrzywdzonego w twarz czy kopnięcie go w momencie zabierania przez E. D. walizek z elektronarzędziami. Wyjaśnienia te są w sposób oczywisty sprzeczne z danymi przekazanymi przez T. G., który to oskarżyciel od początku przedstawiał spójny przebieg zdarzenia mającego miejsce przy ulicy (...). Do tego owe twierdzenia D. F. negujące owe zachowania były sprzeczne z wyjaśnieniami E. D., który w śledztwie przyznał, iż D. F. chwalił się kopnięciem pokrzywdzonemu i

spowodowaniem rozlewu jego krwi. Nadto wówczas E. D. oświadczył, iż możliwe, iż oskarżony D. F. uderzył pokrzywdzonego jeszcze w samochodzie. Biorąc pod uwagę owe sprzeczności w wyjaśnieniach obydwu oskarżonych. Sąd Rejonowy ustalając przebieg samego zdarzenia posłużył się depozycjami T. G., który w tym zakresie zeznawał konsekwentnie. E. jedynie pomocniczy charakter dla rekonstrukcji przebiegu tego zdarzenia miały sprzeczne wyjaśnienia obydwójga oskarżonego, które wiarygodne były w odniesieniu do przebiegu zajścia w elementach spójnych z wypowiedzią oskarżyciela posiłkowego. Tu należy wskazać, iż T. G. zarówno potwierdził przemoc stosowaną przez D. F. polegającą właśnie na uderzeniu w samochodzie, następnie kopnięciu i popchnięciu na słupek boczny. Zarazem świadek ten przyznał, iż także E. D. stosował przemoc polegającą na przytrzymywaniu go, a także groził użyciem przemocy w celu odzyskania wierzytelności (przysługującej mu w mniemaniu oskarżonego). Sąd Rejonowy nie mógł również podzielić twierdzenia D. F. jakoby ten miał nie dokonać zaboru kwoty 500 złotych. W odniesieniu do tej materii należy wykazać,

iż T. G. od samego początku tj. od 2 maja 2022 roku mówił o kradzieży tych pieniędzy. Zarazem należy zaznaczyć, iż T. G. był ostrożny w przedstawianiu wyliczenia skradzionego mienia. Do tego oskarżyciel na rozprawie przedstawił dowód wykazujący, iż tego dnia uzyskał właśnie taką ilość gotówki. Natomiast należy dostrzec, iż po zdarzeniu T. G. został zabrany do szpitala, a następnie pojechał do K. w N., gdzie w godzinach późno wieczornych złożył swoje pierwsze zeznania. Dalej sam fakt nie odzyskania tej gotówki nie może świadczyć o braku wiarygodności zeznań tego świadka, który w przeciwieństwie do obydwójga oskarżonych przedstawił organom procesowym spójną i zgodną z zasadami doświadczenia życiowego wersję tego zdarzenia. Raz jeszcze w tym miejscu należy podkreślić na cenność depozycji D. F. w zakresie jakim opisywał on czynności poprzedzające bezprawny zamach, co pozwala kategorycznie stwierdzić, iż zachowanie obydwójga oskarżonych było podjęte z pełną premedytacją i uprzednio zaplanowane. Toteż wyjaśnienia D. F. jedynie częściowo przysłużyły się do procesu odtworzenia stanu

	faktycznego w niniejszej sprawie.	
zeznania złożone przez świadka T. G.	<p>Niezwykle cennym dowodem dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy były zeznania złożone przez świadka T. G.. W tym miejscu trzeba zastrzec, iż Sąd Rejonowy uznał owe depozycje za w pełni wiarygodne w odniesieniu do przebiegu zdarzenia z 2 maja 2022 roku. Równocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżyciel posiłkowy w sposób nieco bagatelizujący odnosił się do istnienia wiarygodności po stronie E. D.. W tym aspekcie świadek zeznał, iż on uważa że E. D. został rozliczony prawidłowo. Tutaj T. G. powołał się na przelewy dokonane przez jego córkę. Niemniej jednak sam T. G. wskazywał, iż nie mógł wypłacić pełnego wynagrodzenia z uwagi na niewłaściwy sposób wykonywania pracy przez D.. Tutaj należy zauważyć, iż zatrudnienie D. i E. D. w firmie (...) urągało wszelkim zasadom prawa pracy. T. G. nie odniósł się także w żaden sposób do udokumentowanych przez oskarżonego E. D. dowodów ponoszenia kosztów związanych z dojazdem czy zakupem sprzętu budowlanego. Zarazem wątpliwe jest aby oskarżyciel jednego z D. rozliczał w gotówce, a drugiego za pomocą</p>	

przelewów bankowych. Toteż w odniesieniu do istnienia przedmiotowej wierzytelności Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia E. D. za wiarygodne, a podważył wartość dowodową zeznań T. G.. Niemniej jednak dla rozstrzygnięcia tej sprawy istotne było nie tyle co przedmiotowe istnienie owej wierzytelności, lecz wyobrażenie o istnieniu tej wierzytelności po stronie E. D., który 2 maja 2022 roku działał w celu jej odzyskania. Natomiast w tym względzie sam T. G. oświadczał, iż taki był właśnie cel działania oskarżonego. Następnie należy zwrócić uwagę, iż o wiarygodności depozycji T. G. w odniesieniu do przebiegu zajścia świadczy jego konsekwencja w przedstawieniu przebiegu tego zdarzenia. Tutaj należy zwrócić uwagę, że opis przebiegu tego zajścia w relacji T. G. jest jasny, spójny, pozbawiony wewnętrznych sprzeczności. Do tego należy zwrócić uwagę, iż opis zdarzenia przedstawiony przez oskarżyciela posiłkowego w toku procesu jest także koherentny z efektem jego rozpytania bezpośrednio po zdarzeniu. Dalej koniecznym jest dostrzeżenie, iż T. G. o zajściu natychmiast powiadomił policję i służby medyczne. Okoliczność ta świadczy o braku chęci

instrumentalnego wykorzystania owej sytuacji na niekorzyść sprawców. Podobny charakter mają też zeznania T. G. w odniesieniu do wyszczególnienia zabranych przedmiotów. Tutaj świadek metodycznie opisał zawartość owych walizek, weryfikując uprzednio zawartość swojego samochodu. Podobnie oskarżyciel od samego początku w sposób konsekwentny twierdził o zabraniu mu kwoty 500 złotych ze skrytki znajdującej się przed przednim fotelem pasażera. Do tego w tym zakresie T. G. przedstawił dowód pochodzenia tych pieniędzy, co jeszcze bardziej uwiarygadnia jego twierdzenia. Do tego należy ocenić, że T. G. zeznawał w tym procesie sposób spokojny, rzeczowy, wolny od nadmiernego zaangażowania emocjonalnego. Do tego zeznania te były spójne wewnętrznie, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Nadto T. G. w sposób wyczerpujący odpowiadał na pytania zadawane mu przez strony tego procesu. W tym miejscu raz jeszcze należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy nie powziął wątpliwości odnośnie wiarygodności tych depozycji odnoszących się do

samego inkryminowanego czynu. Nadto wypadło również zaznaczyć, iż oskarżyciel w sposób dobrowolny sprostował informacje odnośnie daty w której miał dzwonić do niego świadek P. Z., co również świadczy pozytywnie o prawdomówności T. G., biorąc pod uwagę, że logicznym jest, że mógł nie zapamiętać dobrze takiej informacji, biorąc pod uwagę upływ czasu. Stąd też Sad Rejonowy w przeważającym stopniu uznał depozycje złożone przez T. G. za wiarygodne (w całości w zakresie przebiegu inkryminowanego zdarzenia) i na ich podstawie poczynił relewantne dla tego postępowania ustalenia faktyczne.

Zeznania J. W.

Brak było podstaw do zanegowania wiarygodności depozycji złożonych na etapie śledztwa przez J. W.. Owe zeznania były potwierdzone za pomocą dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów. Nadto faktu przesłania na rzecz E. D. kwoty wynikającej z zeznań J. W. nie negował ani oskarżony E. D. ani jego obrońca. Natomiast świadek ta nie posiadała wiedzy w zakresie tego czy owe świadczenia wyczerpywały całość rozliczeń pomiędzy stronami tego procesu.

	<p>Stąd też owe zeznania miały marginalne znaczenie dla tego postępowania i Sąd Rejonowy za zgodą stron odczytał je w trybie art. 392 k.p.k.</p>	
<p>zeznania złożone przez świadka P. Z.</p>	<p>Natomiast nikłe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały zeznania złożone przez świadka P. Z.. Świadek ten jest osobą obcą dla stron tego procesu, który nie miał żadnego interesu w sprzyjaniu czy to oskarżonemu czy to T. G.. Zarazem jego zeznania należy ocenić jako szczerze, spontaniczne. Zarazem oczywistym jest biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego iż świadek mógł nie pamiętać dokładnie przebiegu owej rozmowy z E. D., a także komunikatu przekazanego T. G., biorąc pod uwagę znaczną odległość czasową od tej rozmowy oraz bardzo dużo podobnych telefonów odbieranych przez tego świadka, który prowadzi przecież komis samochodowy. Do tego należy wskazać, iż zgodnie oświadczeniami wiedzy E. D. i T. G. w niniejszej sprawie bezsporne było, iż faktycznie E. D. dzwonił do tego świadka z zapytaniem o możliwość zakupu samochodu będącego wówczas w użytkowaniu oskarżyciela posiłkowego. Stąd też owe zeznania miały marginalne</p>	

	znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy.	
Wywiad środowiskowy	<p>Za przydatne należało uznać dane wynikające z wywiadu środowiskowego sporządzonego przez kuratora zawodowego. W tej materii należy zwrócić uwagę, iż kurator zawodowy włożyła dużą ilość pracy w sporządzenie tego dokumentu. Przede wszystkim wskazana w tym wywiadzie ocena osoby i środowiska oskarżonego E. D. jawi się, jako wyważona i kompletna. Kurator w sposób przykładowy zadbał o kontakt zarówno z samymi oskarżonym jak i jego najbliższą rodziną, otoczeniem. Co istotne dane wynikające z tego wywiadu są koherentne także z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w toku niniejszej sprawy, obrazującym sytuację rodzinną u D.. Należy również zaznaczyć, iż przedmiotowy wywiad został sporządzony przez osobę do tego uprawnioną, w sposób zgodny z metodologią tej czynności. W toku postępowania jurysdykcyjnego nie ujawniły się także żadne okoliczności nakazujące powziąć wątpliwości odnośnie bezstronności przeprowadzającej wywiad. Natomiast samo dopuszczenie tego dowodu także było efektem realizacji przez Sąd roli</p>	

	<p>gospodarza postępowania jurysdykcyjnego i potrzeby dokładnego poznania właściwości i warunków osobistych oskarżonego w kontekście możliwości powzięcia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec tego oskarżonego, warunkującej przecież możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.</p>	
<p>opinia biegłego lekarza ortopedy i traumatologa J. M..</p>	<p>Istotne znaczenie dla kwalifikacji prawnej przypisanej oskarżonemu D. F. miała opinia biegłego lekarza ortopedy i traumatologa J. M.. Biegły ten jest osobą doświadczoną w sporządzaniu tego rodzaju materiałów procesowych, a jego wiedza oraz bezstronność nie była przedmiotem zarzutu żadnej ze stron procesu. Wreszcie biegły sądowy w sposób precyzyjny odpowiedział na zadane przez sąd pytania, wskazując, iż ujawnione obrażenia pokrzywdzonego T. G. naruszyły czynności jego narządów ciała na okres nie przekraczający siedmiu dni, a ich powstanie mogło powstać w mechanizmie opisanym w zeznaniach pokrzywdzonego. Co więcej wnioski końcowe opinii pozostają koherentne ze znajdującą</p>	

	<p>się aktach sprawy dokumentacja medyczną. Sąd nie powziął także zastrzeżeń odnośnie obranej przed biegłego metodologii badań oraz formy przedmiotowej opinii wskazując w tym względzie, iż jej lakoniczność nie może być czynnikiem dyskwalifikującym zważywszy na małą ilość danych będących jej podstawą oraz braku konieczności odnoszenia się do różnych wersji wydarzeń w kontekście mechanizmu powstania przedmiotowych obrażeń, gdyż sąd w tej materii dysponował dowodem rzeczowym w postaci nagrań z kamer stacji paliw. Wreszcie Sąd zważył, iż strony procesu nie podniosły zarzutów także odnośnie merytorycznej części tego dokumentu procesowego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalając zakres obrażeń T. G., w kontekście stopnia naruszenia czynności narządów ciała oparł się na dowodzie z opinii biegłego J. M.</p>	
<p>notatek urzędowych, protokołów oględzin samochodu marki s., przeszukania pomieszczeń pod adresem (...), zaświadczeń o stanie majątkowym, kart karnych obydwójga oskarżonych czy też dokumentacji</p>	<p>Sąd Rejonowy nie powziął także wątpliwości odnośnie przydatności dla przedmiotowego procesu innych nieosobowych źródeł dowodowych jak chociażby notatek urzędowych, protokołów oględzin samochodu marki s., przeszukania</p>	

<p>medycznej pokrzywdzonego.</p>	<p>pomieszczeń pod adresem (...), zaświadczeń o stanie majątkowym, kart karnych obywatela oskarżonych czy też dokumentacji medycznej pokrzywdzonego. Dokumenty te zostały sporządzone we właściwej formie przez kompetentne do tego osoby, a strony procesu nie podniosły żadnych uwag odnośnie autentyczności zawartych w nich danych. Stąd też przedmiotowe dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie, zwłaszcza w zakresie oceny właściwości i warunków osobistych oskarżonych.</p>	
<p>dowody z dokumentacji przedłożonej przez strony tego proces</p>	<p>Podobnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i częściowo przydatne dla celów tego postępowania dowody z dokumentacji przedłożonej przez strony tego procesu tj. w przypadku E. D. – faktur dokumentujących poniesione przez niego na rzecz spółki (...) wydatki, w przypadku T. G. – umowę przechowania, uwiarygodniającą jego twierdzenia o zaborze kwoty 500 złotych czy też opinii o pracy D. F. w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności. Treść tych dokumentów nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony procesu, a Sąd nie dostrzegł okoliczności mogących</p>	

	podważyć ich przydatność dla tego procesu.		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Zeznania W. F. (1) i D. D. (2)	Z uwagi na skorzystanie przez W. F. (1) i D. D. (2) z prawa do odmowy składania zeznań, jako osobom najbliższym dla współsprawców rzeczony dowody nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Brak też było możliwości użycia pierwotnie złożonych zeznań przez D. D. (2) jako elementu weryfikującego prawdziwość wyjaśnień jego syna.	
nagranie z monitoringu	Z uwagi na wadliwy zapis nagrania z monitoringu, uniemożliwiający jego odtworzeniu rzeczony dowód rzeczowy okazał się być nieprzydatny dla rozstrzygnięcia tego postępowania.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I, XI	D. F., E. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
E. D. i D. F. zostali oskarżeni o to, że w dniu 2 maja 2022r. w N. działając wspólnie używając wobec T. G. przemocy polegającej na uderzaniu pięścią w twarz, przytrzymywaniu od tyłu za rękę, kopnięciu w okolicę żeber po lewej stronie, chwyceniu za włosy i uderzeniu głową pokrzywdzonego w karoserię samochodu, a także kierując pod adresem pokrzywdzonego groźby natychmiastowego spowodowania u niego obrażeń ciała skradli na szkodę T. G. znajdujące się w dwóch walizkach narzędzia w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 zł oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem			

oryginalnych wiertel o wartości 2 000 zł oraz pieniądze w łącznej kwocie 500 zł, zaś w wyniku przemocy użytej przez D. F. T. G. doznał obrażeń w postaci stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które naruszyły czynności uszkodzonego narządu jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., zaś w stosunku do D. F. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W tym miejscu należy przywołać treść art. 280 § 1 k.k., zgodnie z którym przestępstwa rozboju dopuszcza się ten kto kradnie używając przemocy wobec osoby, grożąc jej natychmiastowym użyciem albo doprowadzając ofiarę do stanu bezradności bądź nieprzytomności. Nie ulega żadnym wątpliwości, iż owo przestępstwo jest typem powszechnym materialnym tj. mogącym zostać popełniony przez każdą osobę i dla dokonania której konieczny jest materialny substrat przestępstwa w postaci wyjęcia spod władztwa cudzej rzeczy ruchomy i objęcie tego władztwa przez sprawcę czynu. Wskazuje się także, iż rozbój jest typem kwalifikowanym

kradzieży czyli do jego zrealizowania konieczne jest wyczerpanie wszystkich znamion opisanych w art. 278 § 1 k.k. oraz wymienionych powyżej czasownikowych znamion modalizujących. Doniosłe znaczenie ma tutaj fakt, iż rozbój jest przestępstwem dwuaktowym tym samym sprawca podejmując owych czasownikowych znamion modalizujących implikujących późniejszy zabór musi działać celem przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Bezsporne jest także, iż znamię przemocy na gruncie tego przepisu należy odczytywać jako fizyczną ingerencję w nietykalność cielesną ofiary mającą na celu przełamanie jej oporu – tj skutkującą wyjęciem cudzej rzeczy ruchomej spod jej władztwa. W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, że za desygnat przemocy wobec osoby bezwątpienia zalicza się sytuacja kiedy to sprawca za pomocą oddziaływania fizycznego naruszającego nietykalność cielesną pokrzywdzonego uniemożliwia pokrzywdzonemu dalsze dzierżenie rzeczy. Sąd Rejonowy zwraca także uwagę, iż owa groźba będąca także sposobem realizacji znamion przedmiotowych rozboju musi dotyczyć owego rozumienia przemocy

wobec osoby. Natomiast bez znaczenia na gruncie obowiązującego dzisiaj kodeksu karnego jest stopień natężenia tej przemocy, co argumentuje się poprzez normatywne odejście od dawnego określenia gwałtu na osobie. Równocześnie należy podkreślić, że zgodnie z dominującą w orzecznictwie sądów powszechnych materialno – obiektywną definicją współsprawstwa, możliwe jest przypisanie współsprawstwa nawet wówczas gdy dany sprawca nie tylko nie wypełnia swoim zachowaniem wszystkich znamion czynu zabronionego lecz także wówczas gdy jego zachowanie samo w sobie nie realizuje żadnego znamienia czynu zabronionego pod groźbą kary przy założeniu, że jego aktywność ma istotne znaczenia dla popełnienia przestępstwa, z uwzględnieniem aspektu poczytania przestępstwa jako własnego – animus auctoris.

Na gruncie niniejszej sprawy należy zwrócić uwagę, iż jak wynika z poczynionych wyżej ustaleń faktycznych zarówno E. D. jak i D. F. działali w celu zwrotu wierzytelności przysługującej E. D. i D. D. (2) w związku ze świadczoną pracą na rzecz firmy

kierowanej przez T. G., a także roszczeń pobocznych związanych z zakupem przez oskarżonego sprzętu budowlanego czy korzystania z jego auta służbowego. Raz jeszcze należy w tym miejscu zaznaczyć, iż nawet z zeznań T. G. nie wynika, iż taka właśnie była motywacja E. D.. Natomiast z wyjaśnień oskarżonych również wynika wprost, iż działali oni z chęci odzyskania należnych jednemu ze współoskarżonych pieniędzy. W tym miejscu należy zastrzec, iż wbrew argumentacji zaprezentowanej w mowie końcowej prokuratora dla przyjęcia kwalifikacji z art. 191 § 2 k.k. nie jest konieczne wykazywanie, iż dana wierzytelność faktycznie przysługiwała sprawcy. Ustawodawca bowiem wyraźnie zastrzegł, iż znamie działania w celu zwrotu wierzytelności odnosi się wprost do sfery podmiotowej. E. dla przyjęcia znamion z art. 191 § 2 k.k. konieczne jest wykazanie, iż sprawca działał w zamiarze zwrotu wierzytelności, o której chociaż w swoim mniemaniu uważał, iż mu przysługuje. Bezcelowe jest przez to dowodzenie i przenoszenie na niniejsze postępowanie rozważań z zakresu prawa pracy i deliberowanie czy owa wierzytelność faktycznie przysługiwała E. D..

Doniosłe znaczenie ma bowiem fakt, iż E. D. był przekonany, że dysponuje wierzytelnością względem T. G.. Nadto chociażby wyjaśnienia D. F., w których oskarżony ten wskazywał, iż E. D. cieszył się zabranych przedmiotów, mówiąc że może dzięki ich sprzedaży choć częściowo odzyska należne mu pieniądze, jednoznacznie potwierdzają, iż motywacją E. D. była chęć zwrotu wierzytelności. W tym też celu oskarżenie udali się zresztą do N. i w tym celu stosowali wobec T. G. przemoc fizyczną, a następnie zabrali pieniądze i skrzynki z narzędziami. Zarazem w orzecznictwie sądów powszechnych podkreśla się, iż sprawca nie musi działać w zamiarze zwrotu swojej wierzytelności. E. relevantne na gruncie art. 191 § 2 k.k. jest również działanie sprawcy w imieniu wierzyciela, któremu przysługuje owa wierzytelność. W tym miejscu również należy zastrzec, iż chodzi tu stricte o stronę podmiotową sprawcy tj. osoba stosująca przemoc musi działać w mniemaniu, iż odzyskuje siłowo faktycznie istniejący dług. Tym samym nie można zgodzić się z oskarżycielem publicznym, iż przyjęcie tego rodzaju poglądu będzie mogło tworzyć szkodliwy precedens,

umożliwiający sprawcom rozboju działania pod legendą rzekomego odzyskiwania wierzytelności. Podkreślić przy tym z całą stanowczością należy, iż badanie motywacji oskarżonego winno być w tym wypadku szczegółowe i pozwolić oddzielić taktykę obrończą od faktycznie istniejącego zamiaru. W tym miejscu warto zacytować fragment pracy K. J. opisującego powyższy problem prawny: Poglądowi, że do kwalifikacji z art. 191 § 2 k.k. wystarczy subiektywne przekonanie sprawcy, towarzyszyć musi ustalenie, że przekonanie sprawcy o istnieniu wierzytelności powinno być uzasadnione, a więc oparte na jakichś realnych podstawach. Innymi słowy, przekonanie sprawcy musi wynikać z okoliczności sprawy, z których sprawca wysnuwa racjonalny, choć może błędny, wniosek o istnieniu wierzytelności. Ten kluczowy dla stosowania art. 191 § 2 k.k. i oczywiście słuszny pogląd wyrażany jest w orzecznictwie konsekwentnie. Oto przykłady: post. SN z 26.07.2016 r., II KK 196/16, LEX nr 2108503, wyr. SO w Siedlcach z 20.05.2016 r., II Ka 234/16, LEX nr 2055444, wyr. SO w Sieradzu z 9.02.2016

r., II Ka 211/15, LEX nr 1994677, wyr. SA w Warszawie z 12.10.2015 r., II AKa 260/15, LEX nr 1932008, wyr. SO w Olsztynie z 12.11.2014 r., VII Ka 475/14, LEX nr 1893337, wyr. SO w Poznaniu z 18.06.2014 r., IV Ka 269/14, LEX nr 1883340, post. SN z 13.12.2013 r., III KK 321/13, LEX nr 1403888, wyr. SO w Białymstoku z 31.01.2013 r., III K 126/12, LEX nr 1883407, wyr. SN z 12.10.2010 r., III KK 76/10. W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego przeprowadzony przewód sądowy pozwolił z całą kategorięcznością stwierdzić, iż faktycznie E. D. był przekonany o istnieniu przysługującej mu wierzytelności, w wysokości ponad 1000 złotych. Do tego był również przekonany, iż T. G. jest dłużny pieniądze także jego ojcu. Okoliczność ta ma niebagatelne znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w orzecznictwie Sądu Najwyższego od lat wskazuje się w sposób jednolity, iż działanie sprawcy w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności wyklucza realizację znamienia w celu przywłaszczenia. Tym samym między typem z art. 280 § 1 k.k. a występkiem z art. 191 § 2 k.k. zachodzi dychotomia po stronie

podmiotowej. Zatem w przypadku gdy sprawca nawet zabiera przedmioty będące w posiadaniu pokrzywdzonego używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem to i tak w sytuacji gdy jego motywem było odzyskanie wierzytelności należy przyjąć, że sprawca nie działał w celu przywłaszczenia, a zwrotu wierzytelności co implikuje przyjęcie jedynie kwalifikacji z art. 191 § 2 k.k. W tym miejscu także należy odwołać się do szeregu orzeczeń sądów powszechnych jak chociażby . wyr. SO w Gliwicach z 19.06.2015 r., VI Ka 345/15, LEX nr 1831044; wyr. SO w Poznaniu z 24.01.2014 r., XVII Ka 1362/13, LEX nr 1893184; wyr. SO w Piotrkowie Trybunalskim z 16.07.2013 r., IV Ka 274/13, LEX nr 1883015; wyr. SA we Wrocławiu z 13.06.2012 r., II AKa 167/12; wyr. SN z 13.07.2011 r., II KK 37/11, LEX nr 898595, Następnie warto zacytować fragment z rozważań prawnych Sądu Najwyższego zawartego w ostatnim ze wskazanych judykatów . „Nie budzi zatem wątpliwości, że kontrolując proces subsumcji stanu faktycznego pod przepis ustawy karnej, Sąd odwoławczy winien mieć na uwadze, że kodeks karny różnicuje od strony normatywnej użycie

przemocy w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy (art. 280 § 1 k.k.) od tego samego sposobu działania (tych samych czynności wykonawczych), ale skierowanego na wymuszenie zwrotu wierzytelności (art. 191 § 2 k.k.). Obowiązkiem tego sądu było zatem odniesienie się do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu obu oskarżonych, także przez pryzmat argumentu Sądu I instancji jakoby przepis art. 191 § 2 k.k. był przepisem pominiętym w myśl zasady "pochlania" przez przepis art. 280 § 1 k.k. Żadnej z reguł wyłączenia wielości ocen, której skutkiem miałyby być eliminacja przepisu art. 191 § 2 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu nie można było w tej sprawie zastosować. Zastosowanie przepisu art. 280 § 1 k.k. obarczone zostało oczywistym błędem prawnym, albowiem nie zostało wyczerpane znamię strony podmiotowej, tj. zamiar przywłaszczenia rzeczy” Zarazem należy wskazać, iż możliwość zastosowania kumulatywnej kwalifikacji mogłaby być dopuszczalna tylko i wyłącznie w sytuacji gdyby sprawca stosując przemoc zabierał rzecz o wartości oczywiście większej (i dostrzegalnej w chwili czynu – kwestia zamiaru sprawcy)

aniżeli wierzytelność, której dochodzą zwrotu. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wartość zabranych rzeczy nie różniła się istotnie od wartości przysługującej w mniemaniu E. D. wierzytelności, gdyż w ocenie oskarżonego T. G. był mu winien niespełna 2000 złotych, co nie jest wartością oczywiście niższą, wprost dostrzegalną aniżeli wartość zabranego mienia. Konstatując powyższe wywody należało uznać, iż w świetle dominującego orzecznictwa sądów powszechnych E. D. i D. F. nie działali w celu przywłaszczenia owych rzeczy a jedynie zwrotu przysługującej D. wierzytelności. Owo zważenie ma niezwykle doniosły charakter dla tego postępowania, gdyż uniemożliwia zaakceptowanie kwalifikacji prawnej wskazanej w akcie oskarżenia i obliguje Sąd Rejonowy do przyjęcia, iż owa przemoc fizyczna oraz groźba jej użycia stanowiła środek zastosowany w celu zwrotu wierzytelności, przez co ów zabór mienia nie stanowił kradzieży w rozumieniu art. 278 § 1 k.k. a więc nie mógł stanowić także typu kwalifikowanego kradzieży jakim jest rozbój. Tym samym należało przyjąć, iż zachowanie

współsprawców polegające na stosowaniu przemocy i groźby a następnie zaborze pieniędzy i walizek z narzędziami stanowiło występki stypizowane w art. 191 § 2 k.k. W realiach niniejszej sprawy w przypadku D. F. można było w sposób pewny ustalić, iż obrażenia doznane przez T. G., o których mowa w opinii J. M. wynikają z uderzenia pokrzywdzonego o słupki boczny pojazdu marki S.. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, iż zachowanie to było z pewnością umyślne popełnione w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można tłumaczyć tak brutalne użycie siły fizycznej wobec znacznie słabszej osoby, która wcześniej była już przedmiotem jego bezprawnego oddziaływania. Fakt ten wskazywał, iż dla oddania całości kryminalno politycznej zawartości tego czynu niezbędne jest w przypadku D. F. zastosowanie kwalifikacji kumulatywnej z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zatem E. F. zdarzeniem faktycznym objętym skargą oskarżycielską zrealizował znamiona występków z art. 191 § 2 k.k., a oskarżony D. F. występków z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu

struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego cechowała znaczna społeczna szkodliwość, wielokrotnie przekraczająca próg znikomości. Uzasadniając owe stwierdzenie należy zwrócić na następujące aspekty sprawy. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, iż sprawcy zarówno stosowali przemoc fizyczną jak i groźbę owej przemocy, co katalizowało karygodność tego czynu. Kolejno E. D. i D. F. działali w biały dzień, na terenie gęsto zaludnionego osiedla. Nadto zachowanie to było przemyślane, popełnione z pełną premedytacją

i wcześniej odpowiednio przygotowane. Następnie nie sposób pominąć faktu, iż oskarżenie we dwójkę zaatakowali osobę znacznie od siebie słabszą, schorowaną. Nie można też pominąć faktu, iż w konsekwencji owej przemocy sprawcy weszli w posiadanie przedmiotów o istotnej wartości wchodzących w skład mienia T. G.. Zarazem należy podać, iż stopień społecznej szkodliwości czynu D. F. była nieco wyższy aniżeli w przypadku E. D.. Tutaj należy podać, iż to D. F. był osobą bardziej agresywną, wyrządził wykazany w tym postępowaniu skutek w postaci uszczerbku na zdrowiu oskarżyciela, a do tego E. D. działał w innej motywacji aniżeli D. F., gdyż stosował ową przemoc w celu odzyskania własnej, a nie cudzej wiarygodności. Ta różnica w stopniu społecznej szkodliwości czynów poszczególnych współsprawców musiała znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej wobec sprawców kary zasadniczej. W związku z powyższym Sąd Rejonowy przyjął, iż czyn oskarżonych E. D. I D. F. był karygodny w rozumieniu art. 1 § 2 k.k., a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny.

Zarówno D. F. jak i E. D. można postawić

relewantny zarzut braku posłuchu dla normy prawnej. Niemniej jednak i w przypadku aspektu zawinienia należy wskazać, iż to czyn D. F. cechował się większym poziomem winy. Na wstępie należy zaznaczyć, iż żaden ze sprawców nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Stąd też brak jest wątpliwości odnośnie ich poczytalności tempore criminis. Jedynie dla porządku należy dodać, iż brak jest podstaw aby twierdzić, iż stan nietrzeźwości D. F. był czymś innym niż typowe upojenie alkoholowe. Do tego należy mieć na uwadze, że obydwój sprawcy znali treść normy sankcjonowanej wystawiającej się w zakazie stosowania przemocy czy groźby jej użycia w celu zmuszenia dłużnika do zwrotu wierzytelności. Zarazem należy wskazać, iż w przypadku D. F. stopień internalizacji tej normy prawnej powinien być znacząco wyższy, nie tylko z uwagi na sporą różnicę wieku obydwu oskarżonych, lecz także fakt, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, a ostatnio także przeciwko wolności. Podobnie należy zwrócić uwagę na odmienną motywację oskarżonych, kiedy to E. D. faktycznie miał w sobie wielki

zał do oskarżonego za niewypłacone wynagrodzenie oraz późniejsze unikanie kontaktu, podczas gdy D. F. nie był emocjonalnie zaangażowany w ów spór. Do tego żaden z tych sprawców nie działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Przeciwnie działanie to było zaplanowane i popełnione z pełną premedycją. Zatem czyny każdego z oskarżonych były zawinione w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w art. 1 § 3 k.k.

Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznał E. D. za winnego tego, że 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności, wspólnie i w porozumieniu z D. F. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż objął rękoma pokrzywdzonego, unieruchamiając go, w celu umożliwienia D. F. uderzenia pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej mu wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu,

która wywołała w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, a następnie dostrzegając jak D. F. kopie i popycha pokrzywdzonego wspólnie i w porozumieniu z D. F. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych, a także znajdujące się w tym samochodzie pieniądze w kwocie 500 złotych tj. czynu stanowiącego występki z art. 191 § 2 k.k., a w odniesieniu do D. F. w punkcie XI wyroku, uznał oskarżonego za winnego tego, że 2 maja 2022 roku w N. działając w celu zwrotu przysługującej E. D. wierzytelności działając wspólnie i w porozumieniu z E. D. stosował wobec T. G. przemoc fizyczną polegającą na tym, iż o po objęciu rękoma pokrzywdzonego przez E. D., zadał mu uderzenie pięścią w twarz T. G., a także stosował w celu zwrotu przysługującej współsprawcy wierzytelności z tytułu świadczonej pracy wobec niego groźbę bezprawną pozbawienia życia i spowodowania uszczerbku na zdrowiu, która wywołała w pokrzywdzonym obawę jej

spełnienia, a następnie w tym samym celu kopnął i popchnął pokrzywdzonego o słupek boczny jego samochodu, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem skóry w okolicy ciemieniowej prawej, które naruszyły czynności uszkodzonego narządu jego ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, po czym wspólnie E. D. zabrał z bagażnika samochodu dwie walizki z narzędziami w postaci wkrętarki akumulatorowej marki DeWalt wraz z osprzętem o wartości 700 złotych oraz motowiertarki marki B. wraz z zestawem oryginalnych wiertel o wartości 2 000 złotych, a także znajdujące się w tym samochodzie pieniądze w kwocie 500 złotych tj. czynu stanowiącego występki z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. D.	I	I	E. D. przypisano popełnienie występku z art. 191 § 2 k.k. Wedle przywołanego przepisu części szczególnej kodeksu karnego ów występki jest co do zasady zagrożony karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Niemniej jednak wypadało zauważyć, iż przestępstwo dokonane przez E. D. zostało popełnione 2 maja 2022 roku, a więc po wejściu w życie ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa. Okoliczność ta ma niebagatelne znaczenie dla niniejszej

sprawy, albowiem w art. 72 pkt 1 tego aktu prawnego wskazano, iż skazując sprawcę, który w czasie trwania konfliktu zbrojnego na terytorium Ukrainy popełnił przestępstwo, o którym mowa w 191 § 1 -2 k.k. sąd orzeka karę pozbawienia wolności w wysokości nie niższej niż rok. Trywialnym jest tu wskazywanie, iż obecna szczególnie intensywna faza konfliktu zbrojnego na terytorium Ukrainy rozpoczęła się 24 lutego 2022 roku wraz z inwazją wojsk Federacji Rosyjskiej. Zarazem bezsporne jest, iż niniejsze uregulowanie, biorąc pod uwagę wykładnię językową oraz systemową (wzgląd na art. 6 k.k.) odnosi się do przestępstw wymienionych enumeratywnie w tym przepisie popełnionych także na terytorium Rzeczypospolitej. Zatem bez znaczenia jest fakt, że niniejsza sprawa nie miała charakteru międzynarodowego i w żaden sposób nie była chociażby pośrednio powiązana z tym konfliktem zbrojnym. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych

przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Mając na uwadze ogół okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy oraz kierując się wymową wyżej wspomnianych przepisów Sąd był zobligowany

orzec wobec E. D. karę co najmniej roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie brak jest podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia owej kary. W tym miejscu należy zaznaczyć następujące okoliczności obostrzające takie jak działanie przez oskarżonego z premedytacją o czym świadczy uprzednie zachowanie W. F. (1), użycie znacznej przemocy fizycznej wobec osoby chorej o widocznych przejawach braku pełnej sprawności ruchowej (oskarżony D. znał zresztą pokrzywdzonego). Do tego sprawcy oprócz stosowania przemocy fizycznej grozili także pokrzywdzonemu. Nie można również pominąć faktu, że E. D. zdecydował popełnić ten czyn w biały dzień na terenie gęsto zaludnionego osiedla. Z drugiej strony skutki tego zdarzenia nie były tak poważne, aby twierdzić, że konieczne jest wymierzenie E. D. kary surowszej. Mianowicie oskarżony jest osobą niekaraną, co wprawdzie z uwagi na jego młody wiek nie jest okolicznością szczególnie łagodzącą, niemniej jednak brak jest sygnałów aby owo zachowanie miało nie być incydem w dotąd poprawnym funkcjonowaniu

społecznym oskarżonego. Do tego E. D. przeprosił pokrzywdzonego za swoje zachowanie. W tym miejscu podkreślić należy również fakt, iż owo zdarzenie nie przyniosło poważnych komplikacji zdrowotnych dla T. G., który doznał jedynie obrażeń w postaci stłuczenia głowy, które wywołały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Kolejno należy wskazać, iż brak jest jakichkolwiek sygnałów aby E. D. był osobą zdemoralizowaną, wobec której niezbędne byłoby wdrożenie długoterminowej kary pozbawienia wolności. Trzeba zwrócić także uwagę na okoliczności przedmiotowe czynu, gdzie T. G. wyraźnie wskazywał, iż to E. D. był sprawcą stosującą mniejsze natężenie przemocy i ogólnie mniej agresywną. Oskarżyciel posiłkowy na rozprawie wskazał zresztą wprost, iż E. D. był po prostu nastawiony na odzyskanie przysługujących mu i ojcu (w mniemaniu oskarżonego) pieniędzy. Stąd też mając na uwadze powyższe okoliczności i taki a nie inny stan normatywny Sąd Rejonowy w punkcie I uzasadnianego wyroku wymierzył E. D. karę roku pozbawienia wolności.

E. D.	II	I	<p>Równocześnie należało zwrócić uwagę, że w niniejszej sprawie cele kary zostaną osiągnięte również w przypadku skorzystania z warunkowego zawieszenia wykonania kary. W tym miejscu należy wskazać, iż oskarżony dotąd nie był osobą karaną. Nie można więc twierdzić, że dotąd stosowane reakcje penalne okazały się wobec E. D. bezskuteczne. (...) skutki inkryminowanego czynu nie są także tak poważne, aby przeciwstawić się możliwości stosowania tej instytucji prawa karnego. Zarazem należało pamiętać, iż oskarżony jest młodocianym w rozumieniu kodeksu karnego. Stąd też kara w jego przypadku powinna w pierwszej kolejności spełniać dyrektywy prewencji indywidualnej. Natomiast w odniesieniu do tej funkcji wychowawczej kary w ocenie Sądu Rejonowego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a zwłaszcza poczynionego w sprawie wywiadu środowiskowego brak jest podstaw, aby twierdzić, że cel resocjalizacyjny wymaga aby bezwzględnie wykonać ową karę zasadniczą. W realiach niniejszej sprawy nie sposób również twierdzić, iż czyn oskarżonego pozostanie bez realnej dolegliwości. W tym</p>
-------	----	---	--

miejscu należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w punkcie III wyroku wymierzył E. D. karę grzywny z uwagi na uzyskanie przez oskarżonego korzyści majątkowej z przypisanego mu przestępstwa. Nadto konieczne jest wskazanie, iż oskarżony posiada ustabilizowaną linię życiową. Mianowicie oskarżony po uzyskaniu zawodu kontynuuje edukację. E. D. nie jest również notowany przez miejscową policję oraz posiada dobrą opinię w środowisku lokalnym. Tym samym należało uznać, iż wobec oskarżonego można powziąć pozytywną prognozę kryminologiczną, która pozwala na orzeczenie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Następnie określając długość okresu próby Sąd Rejonowy uwzględnił, iż E. D. jest osobą młodocianą, będącą dopiero na starcie dorosłego życia. Stąd też niezbędne jest poddanie go długotrwałemu procesowi kontroli, w celu bieżącej weryfikacji poczynionej tu oceny właściwości sprawcy. Oskarżony musi bowiem wiedzieć, że w punkcie I wyroku przypisano mu poważne przestępstwo, które musi nieść za sobą istotne konsekwencje, w tym te związane z koniecznością

			utrzymywania probacji. To wszystko sprawiło, że w punkcie II wyroku Sąd warunkowo zawiesił wymierzoną w punkcie I wyroku karę pozbawienia wolności na 4 letni okres próby.
E. D.	III	I	Nie ulega kolejno wątpliwości, że czyn oskarżonego został popełniony w celu uzyskania korzyści majątkowej polegającej na odzyskaniu/zaspokojeniu przysługującej mu wierzytelności. W tym zakresie należy wskazać, iż pojęcia korzyści majątkowej nie można zawężyć jedynie do korzyści do przedmiotów, wobec których oskarżony nie ma żadnych praw, lecz ogółu przysporzeń majątkowych po stronie sprawcy uzyskanych w drodze przestępstwa. Zarazem pojecie działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest znacznie szersze aniżeli Zarazem jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych na skutek inkryminowanych oddziaływań obydwu współsprawców E. D. takową korzyść odniósł w postaci przedmiotów zabranych oskarżycielowi posiłkowemu, które po spieniężeniu E. D. miał uznać za zaspokojenie swoich wierzytelności. Zarazem należało wskazać, iż niewychowawczym byłoby pozostawienie E.

D. bez efektywnie wykonywanej kary. Wówczas to oskarżony mógłby błędnie zrozumieć, iż nawet poważne kryminalne przestępstwa mogą uchodzić niemal nieodczuwalnie. Do tego brak wymierzenia jakiegokolwiek wykonalnej kary mogłoby prowadzić do niewłaściwego kształtowania społecznego poczucia sprawiedliwości. Do tego wymierzenie kary efektywnie wykonalnej kary jest w realiach niniejszej sprawy niezbędne do zrealizowania retrybtywnej funkcji prawa karnego. Tego rodzaju okoliczności sprawiły, iż Sąd Rejonowy w punkcie III uzasadnianego wyroku wymierzył E. D. 200 stawek dziennych grzywny. Określając wysokość dziennej stawki dziennej Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej, nie mającej nikogo na swoim utrzymaniu. Okoliczności te implikowały odejście od dolnej granicy dziennej stawki dziennej. Z drugiej strony należało uwzględnić także złą sytuację materialną oskarżonego, kontynuowanie przez niego edukacji, która poniekąd utrudnia oskarżonemu podjęcie niezwłocznie pracy w pełnym wymiarze czasu.

			<p>Sąd też wysokość stawki dziennej na poziomie 15 złotych jest adekwatna do zdolności majątkowych i zarobkowych oskarżonego E. D..</p>
E. D.	IV	I	<p>W punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy zobowiązany był do zaliczenia na poczet kary efektywnie wykonywanej tj. grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności E. D. w sprawie, który 3 maja 2022 roku o godzinie 08:35 został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji, a następnie zwolniono go dopiero 5 maja 2022 roku o godzinie 08:16. Okoliczność ta implikuje dostosowanie się do dyspozycji normy prawnej określonej w art. 63 § 1 k.k. i zaliczenia na poczet kary grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego E. D..</p>
E. D.	V	I	<p>Kolejno należało dostrzec, iż oskarżony E. D. dopuścił się występkę umyślnego, będąc osobą młodocianą. Fakt ten należało zestawzić z wymową dwóch pierwszych punktów uzasadnianego wyroku, w których to wymierzono E. D. karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie następnie warunkowo zawieszono na 4 letni okres próby. To wszystko powoduje, iż względem art. 73 § 2 k.k. obligował</p>

			<p>Sąd Rejonowy do oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Poza obligatoryjnością stosowania tejże instytucji należy wskazać, że w przypadku niniejszej sprawy z uwagi na dość poważny charakter przypisanego oskarżonemu występku, owa kontrola przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego w okresie próby i wywiązywania się nałożonych nań obowiązków będzie szczególnie istotna w procesie weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej poczynionej przez sąd a quo.</p>
E. D.	VI	I	<p>Zarazem w przypadku E. D. do zapobieżenia powrotu oskarżonego na drogę przestępstwa niezbędne jest kontynuacja edukacji bądź też podjęcie pracy zarobkowej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż dostosowanie się do tego obowiązku będzie w dużym stopniu minimalizować szanse powtórnego konfliktu z prawem przez oskarżonego.</p>
E. D.	VII		<p>Następnie należało zwrócić uwagę, iż oskarżony E. D. dopuścił się umyślnego przestępstwa z użyciem przemocy, gdzie dobrem prawnym naruszonym</p>

przez oskarżonego była wolność T. G.. Jednocześnie należało zwrócić uwagę na rażącą dysproporcję sił sprawców i oskarżonego. Nadto niezbędne jest wskazanie, iż oskarżeni grozili pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, które groźby przestraszyły T. G.. Co więcej owe groźby były też formułowane w momencie odwrotu z miejsca stosowania przemocy. Nie bez znaczenia w tym zakresie był również fakt, iż E. D. zna oskarżyciela posiłkowego, w tym posiada wiedzę odnośnie jego pracy, miejsca zamieszkania. Tym samym aby zapewnić pokrzywdzonemu ochronne przed stresogennymi kontaktami z oskarżonym, które mogą powodować jego powtórna wiktymizacje Sąd Rejonowy uznał za celowe orzeczenie wobec E. D. środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z oskarżycielem posiłkowym T. G. oraz kontaktowania się z nm. W ocenie Sądu Rejonowego określenie ceżusu odległości na poziomie 30 metrów jest wystarczające biorąc pod uwagę fakt, iż strony mieszkają w różnych miejscowościach, a także nie są związani ze sobą gospodarczo czy w jakikolwiek inny sposób. Natomiast okres

			3 lat stosowania tego środka karnego jawi się jako wystarczający do wygaśnięcia negatywnych emocji pomiędzy oskarżonym, a T. G.. Stąd też w punkcie VII uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec E. D. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z oskarżycielem posiłkowym T. G. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 3 lat.
E. D.	VIII	I	Jednocześnie należało zauważyć, iż w toku postępowania przygotowawczego w dniu 10 października 2022 roku zastosowano wobec E. D. środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji połączonego z zakazem zbliżania się do pokrzywdzonego oraz kontaktowania z nim. Fakt ten w połączeniu z dyspozycją art. 63 § 3 k.k. obliłował Sąd Rejonowy do zaliczenia okresu stosowania tego środka karnego na poczet łącznego środka karnego wymierzonego w punkcie VIII uzasadnianego wyroku.
E. D.	IX	I	Zarazem należało zważyć, iż na skutek działania oskarżonych T. G. poniósł wymierną stratę materialną w postaci nieodzyskanych elementów wyposażenia zabranych walizek, a

także gotówki w kwocie 500 złotych. Oskarżeni weszli w posiadanie tych przedmiotów za pomocą przestępstwa. Do tego Sąd Rejonowy nie ustalił w niniejszym postępowaniu czy E. D. rzeczywiście przysługiwała wierzytelność wobec oskarżyciela posiłkowego. Dla rozstrzygnięcia sprawy wystarczające było bowiem ustalenie, iż E. D. działał w przekonaniu o istnieniu tej wierzytelności, a owo przekonanie miało pewne podstawy faktyczne. Nadto na skutek działania oskarżonych doszło do spowodowaniu krzywdy u T. G. wyrażającej się nie tylko w uszczerbku na ciele, lecz także dobra osobistego w postaci wolności od przymusu. Do tego należało zwrócić uwagę, iż zarówno prokurator jak i oskarżyciel posiłkowy złożyli wniosek o orzeczenie środka kompensacyjnego. W niniejszej sprawie z uwagi na trudności związanych z wyceną dóbr o charakterze niematerialnym, lecz również trudności związanych z ustaleniem istnienia realnego wymagalnego roszczenia po stronie T. G. Sąd Rejonowy zdecydował się o orzeczeniu tzw. nawiązki kompensacyjnej. Ustalając wysokość tego świadczenia Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno zaledwie orientacyjną

			<p>wartość nieodzyskanych przedmiotów, a także krzywdę wywołaną u T. G.. Tutaj należy nadmienić, że oskarżyciel pomimo stosunkowo dużego natężenia przemocy współsprawców nie doznał szczególnie dotkliwych obrażeń. Stąd też krzywda fizyczna T. G. nie wymagała większej kompensaty. Do tego Sąd Rejonowy ustalając, iż to D. F. wyrządził skutek w postaci owego stłuczenia głowy, dokonał rozróżnienia wysokości świadczeń kompensacyjnych należnych od poszczególnych oskarżonych, wskazując, że solidarny charakter tego świadczenia odnosi się do kwoty 1500 złotych. Kwota ta stanowi próbę odzwierciedlenia szkody doznanej przez T. G. na skutek przemocy i gróźb stosowanych przez współsprawców w celu zwrotu wierzytelności. Toteż w punkcie IX wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego E. D. nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. G. w wysokości 1500 złotych zastrzegając, iż świadczenie to jest solidarne z nawiązką orzeczoną wobec D. F. w punkcie XIII wyroku.</p>
D. F.	XI	XI	D. F. w punkcie XI wyroku przypisano popełnienie występku z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. Tutaj należy przypomnieć, iż w takim przypadku podstawą wymiaru kary jest zgodnie z art. 11 § 3 k.k. przepis charakteryzujący się surowszym zagrożeniem opisanym w części szczególnej kodeksu karnego. Zestawienie tych dwóch przepisów jasno wskazuje, iż to art. 191 § 2 k.k. winien być podstawą kary wymierzonej D. F.. Wedle przywołanego przepisu części szczególnej kodeksu karnego ów występki jest co do zasady zagrożony karą pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat. Niemniej jednak wypadało zauważyć, iż przestępstwo dokonane przez D. F. zostało popełnione 2 maja 2022 roku, a więc po wejściu w życie ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa. Okoliczność ta ma niebagatelne znaczenie dla niniejszej sprawy, albowiem w art. 72 pkt 1 tego aktu prawnego wskazano, iż skazując sprawcę, który w czasie trwania konfliktu zbrojnego na terytorium Ukrainy popełnił przestępstwo, o którym mowa w 191 § 1 -2 k.k. sąd orzeka karę pozbawienia wolności w wysokości nie niższej niż rok. Trywialnym jest tu wskazywanie, iż obecna, szczególnie intensywna faza konfliktu zbrojnego

na terytorium Ukrainy rozpoczęła się 24 lutego 2022 roku wraz z inwazją wojsk Federacji Rosyjskiej. Zarazem bezsporne jest, iż niniejsze uregulowanie, biorąc pod uwagę wykładnię językową oraz systemową (wzgląd na art. 6 k.k.) odnosi się do przestępstw wymienionych enumeratywnie w tym przepisie popełnionych także na terytorium Rzeczypospolitej. Zatem bez znaczenia jest fakt, że niniejsza sprawa nie miała charakteru międzynarodowego i w żaden sposób nie była chociażby pośrednio powiązana z tym konfliktem zbrojnym. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w

szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Mając na uwadze ogół okoliczności przedmiotowych i podmiotowych niniejszej sprawy oraz kierując się wymową wyżej wspomnianych przepisów Sąd wymierzył D. F. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tej materii Sąd Rejonowy musiał zróżnicować kary wymierzone obydwójgu oskarżonym. Wpływ na to miały zarówno okoliczności przedmiotowe tego przestępstwa. W tym miejscu wypada zwrócić uwagę, iż to D. F. stosował w większym natężeniu przemoc fizyczną (przemoc E. D. ograniczyła się jedynie do

przytrzymania T. G. na początku zajścia). Co więcej również całościowo to D. F. był sprawcą bardziej agresywnym. Kolejno wypada zwrócić uwagę na fakt przypisania D. F. skutku z art. 157 § 2 k.k., co także musiało mieć przełożenie na wymiar orzeczonej mu kary. Kolejno należy wskazać na odmienną motywację oskarżonego F., który działał aby odzyskać cudzą, a nie swoją wierzytelność. Następnie warto zwrócić uwagę na okoliczności dotyczące osoby oskarżonego D. F.. Tutaj nie sposób wskazać, iż jeszcze przed inkryminowanym czynem D. F. był kilkunastokrotnie skazany za przestępstwa umyślne, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Do tego oskarżony przypisanego mu w tym wyroku przestępstwa dopuścił się w okresie, kiedy ukrywał się przed organami wymiaru sprawiedliwości. Z drugiej strony Sąd Rejonowy wziął pod uwagę okoliczności w pewnym stopniu łagodzące odpowiedzialność D. F. dotyczące jego życia po popełnionym przestępstwie, kiedy to oskarżony aktualnie przykładowo wywiązuje się z obowiązków zawodowych. Nadto należy zwrócić uwagę, iż pomimo wielokrotnej karalności D. F. niniejszy

pobyt w zakładzie karnym jest jego swego rodzaju inicjacją penitencjarną. Toteż nie można twierdzić, że oskarżony jest sprawcą skrajnie niepoprawnym. Sąd Rejonowy uwzględnił także fakt, iż na skutek inkryminowanego czynu nie doszło do powstania poważnych obrażeń ciała pokrzywdzonego. E. czyn ten nie doprowadził do nieodwracalnych konsekwencji, a krzywda pokrzywdzonego była mocno ograniczona zarówno w aspekcie temporalnym jak i w odniesieniu do jej natężenia. To wszystko sprawiło, iż Sąd Rejonowy uznał, iż karą odzwierciedlającą stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa będzie kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta będzie stanowić dolegliwą odpłatę dla D. F. za kolejny już występki, a zarazem nie będzie trwale eliminowała go z życia społecznego – realizować funkcji eliminacyjnej kary. W tym zakresie Sąd Rejonowy uwzględnił też wskazania oskarżonego odnośnie posiadania żony i trójki dzieci będących na jego utrzymaniu. Jednocześnie wskazać należało, iż odpłata adekwatna do stopnia karygodności tego występkę w okolicznościach niniejszej sprawy nie mogła być limitowana na skutek mniejszego zawinienia,

			gdyż brak jest w niniejszej sprawie okoliczności mogących chociażby częściowo ekskulpować D. F..
D. F.	XII	XI	Następnie należało zwrócić uwagę, iż oskarżony D. F. dopuścił się umyślnego przestępstwa z użyciem przemocy, gdzie dobrem prawnym naruszonym przez oskarżonego była wolność T. G.. Jednocześnie należało zwrócić uwagę na rażącą dysproporcję sił sprawców i oskarżonego. Nadto niezbędne jest wskazanie, iż oskarżeni grozili pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, które groźby przestraszyły T. G.. Co więcej owe groźby były też formułowane w momencie odwrotu z miejsca stosowania przemocy, podany tu przez oskarżonego D. F. cytat „góra z górą się nie zejdzie..”. Nie bez znaczenia w tym zakresie był również fakt, iż D. F. na skutek inkryminowanego czynu posiada przybliżoną wiedzę odnośnie jego miejsca zamieszkania. Tym samym aby zapewnić pokrzywdzonemu ochronne przed stresogennymi kontaktami z oskarżonym, które mogą powodować jego powtórna wiktymizację Sąd Rejonowy uznał za celowe orzeczenie wobec D. F. środka karnego w postaci

		<p>zakazu kontaktowania się z oskarżycielem posiłkowym T. G. oraz kontaktowania się z nm. W ocenie Sądu Rejonowego określenie cezasu odległości na poziomie 30 metrów jest wystarczające biorąc pod uwagę fakt, iż strony mieszkają w różnych miejscowościach, a także nie są związani ze sobą gospodarczo czy w jakikolwiek inny sposób. Natomiast okres 3 lat stosowania tego środka karnego jawi się jako wystarczający do wygaśnięcia negatywnych emocji pomiędzy oskarżonym, a T. G.. W tym miejscu przypomnieć jedynie należy, iż zgodnie z art. 43 § 2a k.k. okres zakazu nie będzie biegł w okresie wykonywania przez D. F. kary pozbawienia wolności, choćby w innej sprawie. Stąd też w punkcie XII uzasadnianego wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec D. F. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z oskarżycielem posiłkowym T. G. oraz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 30 metrów na okres 3 lat.</p>
D. F.	XIII	<p>Zarazem należało zważyć, iż na skutek działania oskarżonych T. G. poniósł wymierną stratę materialną w postaci nieodzyskanych elementów wyposażenia</p>

zabrzanych walizek, a także gotówki w kwocie 500 złotych. Oskarżeni weszli w posiadanie tych przedmiotów za pomocą przestępstwa. Do tego Sąd Rejonowy nie ustalił w niniejszym postępowaniu czy E. D. rzeczywiście przysługiwała wierzytelność wobec oskarżyciela posiłkowego. Dla rozstrzygnięcia sprawy wystarczające było bowiem ustalenie, iż współsprawcy działali w przekonaniu o istnieniu tej wierzytelności, a owo przekonanie miało pewne podstawy faktyczne. Nadto na skutek działania oskarżonych doszło do spowodowania krzywdy u T. G. wyrażającej się nie tylko w uszczerbku na ciele, lecz także dobra osobistego w postaci wolności od przymusu. Do tego należało zwrócić uwagę, iż zarówno prokurator jak i oskarżyciel posiłkowy złożyli wniosek o orzeczenie środka kompensacyjnego. W niniejszej sprawie z uwagi na trudności związanych z wyceną dóbr o charakterze niematerialnym, lecz również trudności związanych z ustaleniem istnienia realnego wymagalnego roszczenia po stronie T. G. Sąd Rejonowy zdecydował się o orzeczeniu tzw. nawiązki kompensacyjnej. Ustalając wysokość tego świadczenia Sąd Rejonowy wziął pod uwagę zarówno

zaledwie orientacyjną wartość nieodzyskanych przedmiotów, a także krzywdę wywołaną u T. G.. Tutaj należy nadmienić, że oskarżyciel pomimo stosunkowo dużego natężenia przemocy współsprawców nie doznał szczególnie dotkliwych obrażeń. Stąd też krzywda fizyczna T. G. nie wymagała większej kompensaty. Do tego Sąd Rejonowy ustalając, iż to D. F. wyrządził skutek w postaci owego stłuczenia głowy, dokonał rozróżnienia wysokości świadczeń kompensacyjnych należnych od poszczególnych oskarżonych, wskazując, że solidarny charakter tego świadczenia odnosi się do kwoty 1500 złotych, natomiast dodatkowy skutek wyrządzony przez D. F. wymaga dodatkowej rekompensaty w kwocie 500 złotych, łączna nawiązka wobec D. F. w kwocie 2000 złotych. Kwota ta stanowi próbę odzwierciedlenia szkody doznanej przez T. G. na skutek przemocy i gróźb stosowanych przez współsprawców w celu zwrotu wierzytelności. Toteż w punkcie XIII wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego D. F. nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. G. w wysokości 2000 złotych zastrzegając, iż świadczenie to jest solidarne z nawiązką

			orzeczoną wobec E. D. w punkcie IX wyroku.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
	XIV	I, XI	Mając na uwadze, iż w toku postępowania przygotowawczego dokonano zatrzymania odzieży należącej do T. G., koniecznym było orzeczenie w niniejszym wyroku o dalszym losie tych dowodów rzeczowych. W tym zakresie podstawą rozstrzygnięcia sądu była treść art. 230 § 2 k.p.k., wedle którego przedmioty zbędne dla dalszego toku procesu zwraca się uprawnionym osobie. W niniejszej sprawie wobec przeprowadzenia przewodu sądowego należało stwierdzić, że przedmioty te wraz z wydaniem wyroku utraciły przydatność dla celów postępowania karnego. Zarazem w świetle protokołu zatrzymania rzeczy oczywistym jest, iż osobą uprawnioną do ich odbioru jest T. G..
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>KOszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>X</p>	<p>Biorąc pod uwagę, iż czyn E. D. był typem umyślnym, przygotowanym, popełnionym z premedytacją Sąd Rejonowy zdecydował obciążyć oskarżonego kosztami niniejszego procesu w zakresie kwoty 500 złotych. Natomiast w pozostałej części mając na uwadze złą sytuację materialną oskarżonego, konieczność kompensacji szkody i obciążenie finansowe wynikające z punktu III wyroku Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.</p>	
<p>XV</p>	<p>Natomiast z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonego D. F. adwokat B. B. oświadczenia o braku opłacenia przez</p>	

oskarżonego udzielonej mu pomocy prawnej Sąd Rejonowy przyznał obrońcy oskarżonemu stosowne wynagrodzenie. Przy określeniu tego wynagrodzenia Sąd Rejonowy orzekał w oparciu o stawki wymienione w rozporządzeniu o opłatach za czynności adwokatów przyjmując w pełni argumentację wyrażoną w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 2022 roku, sygn. akt SK 78/21 W tym zakresie należy wskazać, że rzeczony obrońca reprezentowała D. F. tylko na etapie postępowania jurysdykcyjnego. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż Trybunał Konstytucyjny zakwestionował jedynie wysokość stawek zawartych w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości w sprawie kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej przez adwokata z urzędu, koniecznym było powiększenie przyznanego obrońcy wynagrodzenia o stawkę podatku VAT wynoszącego 23%. Kolejna stawka podstawowa tj. kwota 840 złotych została powiększona o 20 % z uwagi na rozstrzygnięcie sprawy po dwóch terminach rozprawy głównej Dlatego też w punkcie III wyroku Sąd przyznał obrońcy oskarżonego D.

	F. adwokat B. B. kwotę 1239,84 złotych tytułem nieodpłatnej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. F. z urzędu w postępowaniu jurysdykcyjnym.	
XVI	Sąd Rejonowy mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, statuowaną w art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego D. F. kwotę 300 złotych tytułem opłaty. Zarazem mając na uwadze kiepską sytuację materialną oskarżonego, perspektywę spędzenia w zakładzie karnym kilku najbliższych lat, a także pozostawanie na jego utrzymaniu trójki małoletnich dzieci Sąd działając na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części.	
Podpis		